

Arrest

nr. 258 132 van 13 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit verzoekers paspoort blijkt dat hij op 13 oktober 2020 via Hongarije het Schengengrondgebied heeft betreden.

1.2. Op 27 maart 2021 wordt verzoeker in België aangetroffen terwijl hij illegaal is tewerkgesteld. Op dezelfde dag wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Het inreisverbod is de bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van DENDERLEEuw/HAALtert op 27/03/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [N.]

voornaam : [G.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27/03/2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. In het administratief verslag verklaart betrokkene neven en nichten te hebben in België, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart een partner te hebben, zonder verdere verduidelijking. De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

1.3. Verzoeker wordt op 11 april 2021, zonder verzet, verwijderd naar zijn herkomstland Albanië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 74/11, § 1 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt nog dat er sprake is van een onbevoegdheid tot het nemen van de beslissing.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Eerste onderdeel {wat betreft de motivering van de beslissing en van de termijn van twee jaar}

De beslissing vermeldt als wettelijke basis voor de termijn van twee jaar art. 74/11 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Dat artikel 74/11 §1 vreemdelingenwet luidt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; "

De bestreden beslissing stelt dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan, In concreto wordt er dus verwezen naar de bijlage 13 septies, hoewel deze motivering hieromtrent niet wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Er zou een risico op onderduiken zijn, en verzoeker zou niet meegewerkt hebben met de overheden.

In de bestreden beslissing wordt in concreto enkel verwezen naar de afwezigheid van een gezinsleven, quod non, en werken zonder de vereiste machtiging.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod nochtans te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "'De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek over gaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert " (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53KI 825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'. Het is geenszins duidelijk of dit individueel onderzoek is gebeurd op het ogenblik van het afleveren van de bestreden beslissing.

De motivering is gebaseerd op een kort verhoor d.d. 27.03.21 om 12u50. Enkele uren later om 15u51 werd de beslissing hem betekend.

Tijdens het verhoor gaf verzoeker reeds in algemene bewoordingen antwoord op bepaalde vragen. Hieruit bleek dat hij in ons land een serieuze relatie had met zijn partner. Hij meldde tevens dat er enkele neven en nichten in België woonachtig waren.

In het kader van het hoorrecht werd d.d. 29.03.21 nogmaals een gesprek gevoerd met verzoeker. Hieruit blijkt nogmaals dat verzoeker een partner in Gent heeft, dewelke van Albanese origine is en Belgische verblijfspapieren bezit. Hij kent haar al langer dan enkele maanden. Daarenboven wordt gesteld dat verzoeker een broer en zus heeft in Frankrijk.

Dat er in de bestreden beslissing gesteld wordt dat deze informatie (over het gezinsleven onder andere) gegeven wordt zonder enige verduidelijking is niet correct, minstens niet de schuld van verzoeker.

Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie tot de termijn van twee jaar wordt gekomen.

Er dient een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Verzoeker heeft hier een partner. Hij heeft hier neven en nichten. In Frankrijk heeft hij een broer en zus. Het inreisverbod voor de Schengenzone heeft enorme gevolgen op dit gezinsleven.

Er dient te worden vastgesteld dat de motiveringsplicht, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing wordt genomen op basis van een kort verhoor door een politieagent. Nog geen drie uur later wordt de bestreden beslissing aan verzoeker betekend.

Tweede onderdeel,

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Deze belangafweging gebeurt nietten volle. Verzoeker zou verklaard hebben geen gezinsleven in België te hebben. Nochtans heeft hij hier een partner in Gent met wie hij een duurzame relatie heeft. Hij kent haar al langer dan enkele maanden.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker hierover geen verdere verduidelijking geeft. Nochtans wordt letterlijk neergeschreven dat "de relatie serieus is". In de verklaringen te Merksplas wordt verder gesteld dat "ik samenwoon met haar".

Bovendien heeft verzoeker neven en nichten in België. Hierover wordt verder niets gevraagd. Het kan verzoeker niet verweten worden dat hij hier niet verder over uitweidt, aangezien hij niet op de hoogte is van de geplogenheden.

Artikel 8 EVRM behelst meer dan het begrip vrouw en kinderen. Ook het privéleven dient onderzocht te worden. Hierover wordt op geen enkele wijze gemotiveerd.

Enkel vragen of verzoeker een vrouw, kinderen of andere gezinsleden heeft in België impliceert niet dat artikel 8 EVRM of artikel 74/13 vreemdelingenwet zijn nageleefd. Immers, het gehele gezins- en familieleven dient op een zorgvuldige manier in overweging genomen te worden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet vermeld.

Er is sprake van een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Hij licht het middel toe als volgt:

"Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grond wettel ijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat ook de terugkeerrichtlijn hier onder valt. Dat het inreisverbod is opgenomen in de terugkeerrichtlijn.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m. b. t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. ”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Het hoorrecht moet ook effectief en daadwerkelijk kunnen worden uitgeoefend en mag niet louter als een formalisme beschouwd worden (zie RvV 25 februari 2016, nr. 162 808):

"Het hoorrecht dient effectief en daadwerkelijk te kunnen worden uitgeoefend: Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87) en aldaar aangehaalde rechtspraak. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn

opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen.

Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Dat verweerder op nuttige wijze moet worden gehoord, wordt eveneens bevestigd in arrest nr. 187 916 van 2 juni 2017 van Uw Raad (eigen onderlijning):

"De verwerende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat verzoekende partij haar relatie niet aantoonbaar, indien de verzoekende partij op nuttige wijze was gehoord omtrent haar gezinsleven, dit is voor het treffen van de bestreden beslissing, aangenomen mag worden dat zij het huwelijksattest ook aan de verwerende partij had kunnen voorleggen en aldus enig concreet begin van bewijs van haar relatie had kunnen verstrekken. Daar verzoekende partij niet op correcte wijze gehoord werd, liggen er thans te weinig gegevens voor om te oordelen of zij al dan niet gewag kan maken van een effectief beleefde gezinssituatie met de heer P.F.. Het kwam aan de verwerende partij toe om dit te onderzoeken.

De Raad kan, samenvattend, alleen maar vaststellen dat verzoekende partij niet op nuttige wijze werd gehoord omtrent haar gezinsleven zodat zij niet in de gelegenheid werd gesteld om daarover relevante gegevens bij te brengen. Het betoog van de verwerende partij dat verzoekende partij ruimschoots de kans heeft gehad om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf ontslaat de verwerende partij niet van haar verplichting de verzoekende partij op nuttige wijze te horen.

Er kan niet zondermeer gesteld worden dat de elementen die de verzoekende partij met betrekking tot haar gezinsleven had kunnen aanbrengen indien zij correct was gehoord, van geen invloed zouden zijn geweest op de besluitvorming inzake de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht wordt aannemelijk gemaakt. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een verder onderzoek naar de gegrondheid van de overige middelonderdelen kan niet leiden tot een ruimere nietigverklaring en is derhalve niet aan de orde. "

Verzoeker was niet in staat om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt duidelijk te maken. Er werden puur pro forma enkele algemene vragen gesteld maar er werd niet werkelijk gepeild naar elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Derhalve is verzoeker niet 'op een nuttige wijze gehoord'. Immers, verwerende partij had verder moeten ingaan op de relatie van verzoeker, de band met zijn andere familieleden, en welke familieleden nog in de Europese Unie woonachtig waren.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van zijn verzoekschrift. Hij heeft in ons land een relatie met een Albanese partner, dewelke hier over verblijfsrecht beschikt. Verzoeker werd niet gevraagd om deze relatie verder toe te lichten.

Moest verzoeker zorgvuldiger gehoord zijn dan had hij dit kunnen toelichten. Dergelijke feiten hebben uiteraard een invloed om het nemen van de bestreden beslissing.

Een kort verhoor op het politiekantoor om 12u50 leidde tot de bestreden beslissing, die hem reeds om 15u50 betekend werd.

Pas in het gesloten centrum werd verzoeker verder bevraagd over zijn gezinsleven. Met deze feitelijkheden werd in de beslissing geen, minstens niet afdoende, rekening gehouden, omwille van het feit dat slechts zeer summier alles werd afgehandeld.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden."

2.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.3. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

2.3.4. Verzoeker wordt een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat in de verwijderingsbeslissing waarmee dit verbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Hij weerlegt de vaststelling niet dat er grond was om hem een inreisverbod op te leggen. De Raad benadrukt ook dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend (*“gaat gepaard”*).

2.3.5. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Allereerst merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wel degelijk een motivering kan worden gelezen waarom verweerder kiest voor een inreisverbod voor twee jaar. Hij wijst erop dat verzoeker niet heeft getwijfeld om te werken zonder de hiervoor vereiste machtiging en benadrukt het belang van de immigratiecontrole en van de bescherming van de economische en sociale belangen. Verder stelt hij vast dat niet blijkt dat verzoeker een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft. Hij merkt op dat verzoeker tijdens het horen weliswaar aangaf hier neven en nichten en een partner te hebben, maar hij in dit verband geen verdere verduidelijking aanbracht en ook op geen enkel ogenblik een aanvraag tot gezinshereniging of tot verblijfsmachtiging indiende bij de bevoegde overheid. Verweerder stelt dat de relatie met de partner van korte duur is en niet blijkt dat deze relatie is gelijk te stellen met een huwelijk. Een beschermenswaardig gezinsleven blijkt volgens verweerder niet. In de gegeven omstandigheden acht verweerder een inreisverbod voor twee jaar proportioneel.

Aldus moet ook worden aangenomen dat verweerder wel degelijk de duur van het inreisverbod heeft bepaald aan de hand van de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval. Verzoeker kan

geenszins worden gevolgd in zijn betoog dat geen individueel onderzoek blijkt waar de duur van het inreisverbod op twee jaar wordt bepaald.

Verzoeker stelt dat de motivering is gebaseerd op een kort verhoor en hem enkele uren later de beslissing reeds werd betekend. Hij wijst erop dat hij in een later gehoor in het gesloten centrum, toen de beslissing reeds was genomen, meer precieze en ruimere verklaringen heeft afgelegd en dit aantoonde dat hij wel degelijk meer verduidelijking over zijn gezins- of familielevens had kunnen aanbrengen indien hem hiernaar was gevraagd. Hij betoogt hier een partner in een serieuze relatie te hebben, en neven en nichten. Ook stelt hij in Frankrijk een broer en zus te hebben. Aldus, zo stelt hij, heeft hij wel degelijk een gezinsleven op het Schengengrondgebied. Hij stelt dat geen ernstige proportionaliteitsafweging blijkt.

Tijdens het horen verklaarde verzoeker sinds ongeveer 3 maanden in België te verblijven en dit omdat hij hier werk had gevonden. Hij gaf economische redenen op als reden waarom hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Hij stelde vervolgens – op de vraag of hij een partner in een duurzame relatie en/of kinderen heeft in België en zo ja, wie – dat hij hier geen kinderen heeft, maar dat hij sinds twee maanden wel een relatie heeft *“die normaal serieus is”*. Op de vraag of hij nog familie heeft in België, antwoordde hij dat hij hier neven en nichten heeft. Hij verklaarde ten slotte dat zijn moeder nog in het herkomstland verblijft. Verzoeker werd tijdens dit verhoor bijgestaan door een tolk Albanees. Hij werd er nadrukkelijk op gewezen dat dit gehoor kaderde in een gedwongen verwijderingsprocedure. Hij ondertekende het formulier betreffende het hoorrecht.

Verweerder heeft op basis van deze afgelegde verklaringen in zijn beslissing vastgesteld dat geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt. Uit de verdere bespreking van dit verdragsartikel blijkt dat verzoeker deze vaststelling niet onderuit haalt. De door verzoeker na het nemen van de bestreden beslissing bijkomend afgelegde verklaringen zijn niet van aard dat deze alsnog een beschermenswaardig gezinsleven kunnen aantonen. Er blijkt trouwens ook niet dat verzoeker tijdens het horen werd verhinderd verdere verklaringen af te leggen, indien hij dit wenste. Het gegeven dat het gehoor eerder kort zou zijn geweest, betekent ook nog niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om alle volgens hem relevante elementen naar voor te brengen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde omstandigheden ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Evenmin toont hij aan dat verweerder, wat de gegeven motivering voor (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont ook niet met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.6. De bestreden beslissing is een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en geen beslissing tot verwijdering. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of dienstig kan aanvoeren dat hiervan melding diende te worden gemaakt.

2.3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip '*privéleven*' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu beroept verzoeker zich op een schending van zijn recht op een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

In eerste instantie stelt verzoeker in België een gezinsleven te hebben met zijn partner van Albanese origine die Belgische verblijfspapieren heeft. Hij stelt haar al langer dan enkele maanden te kennen en dat de relatie serieus is. Nog stelt hij met haar samen te wonen.

Het EHRM oordeelt dat het begrip '*gezin*' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als '*gezinsleven*' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Zoals verzoeker zelf verklaarde tijdens het horen had hij nog maar sinds twee maanden een relatie met zijn partner, zodat verweerder correct opmerkte dat er enkel sprake is van een relatie van zeer korte duur. Er worden trouwens ook geen stukken voorgelegd die de relatie en het oprecht en duurzaam karakter ervan kunnen staven. Het enkele gegeven dat verzoeker de relatie omschreef als '*normaal serieus*' laat nog niet toe te besluiten dat er sprake is van een voldoende standvastige relatie. Verzoeker beperkt zich thans tot louter bijkomende beweringen dat hij de partner al langer zou kennen en dat ze zouden samenwonen. Elk begin van bewijs hieromtrent ontbreekt volledig. Een duidelijk engagement dat ten aanzien van elkaar zou zijn aangegaan, zoals een (intentie tot) huwelijk of wettelijke samenwoning of het hebben van een gemeenschappelijk kind, blijkt al zeker niet. Verzoeker kan dan ook geenszins overtuigen dat er alsnog sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven.

In tweede instantie herhaalt verzoeker dat hij neven en nichten heeft in België. Hij stelt dat hem hieromtrent verder niets werd gevraagd, maar geeft ook niet aan dat hij nog relevante gegevens had kunnen meedelen.

In dit verband merkt de Raad op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Nog los van het gegeven dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van de aanwezigheid van neven en nichten in België, geeft hij ook niet aan dat er sprake is van de vereiste bijzondere band van afhankelijkheid, die nodig is opdat er sprake kan zijn van een beschermenswaardige gezinsband.

Vervolgens merkt de Raad op dat verzoeker eveneens in gebreke blijft een begin van bewijs voor te leggen dat hij een broer en zus zou hebben in Frankrijk, laat staan van een bijzondere afhankelijkheidsband met deze familieleden. Hierop dient dus ook niet verder te worden ingegaan.

Een beschermenswaardig gezinsleven wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Een belangenafweging hieromtrent is dus niet vereist.

Wat voorts het argument betreft dat verzoeker een privéleven zou hebben opgebouwd, moet erop worden gewezen dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn sociale belangen niet concretiseert of enigszins duidt, terwijl de normale binding die ontstaat met België enkel door een zekere verblijfsduur, op zich niet voldoende is om aannemelijk te maken dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig privéleven. Verzoeker verklaarde nog maar sinds drie maanden in België te hebben verbleven. Hij geeft niet aan welke banden hij in deze periode opbouwde in dit land. Zelfs voor zover hij al neven en nichten heeft in dit land, blijkt niet dat zijn komst naar België was ingegeven door de aanwezigheid van deze familieleden of dat hij tijdens zijn verblijf in dit land concrete contacten had met deze familieleden. Eenzelfde geldt trouwens voor zover verzoeker beweert een broer en zus te hebben in Frankrijk. Verzoeker maakt dus evenmin een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk, zodat evenmin blijkt dat hieromtrent een belangenafweging is vereist. Zelfs voor zover alsnog enig privéleven voorhanden zou zijn, heeft het EHRM daarenboven geoordeeld dat indien het privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokkene zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn – wat in casu het geval is, nu niet blijkt dat verzoeker reeds werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden – er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zal zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Neder-land (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden. Er kan ook contact wordt gehouden via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken aan verzoeker in het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.8. De Raad merkt vervolgens op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel vormt een omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht is in casu derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu de Terugkeerrichtlijn (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08 - C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof van Justitie over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu stelt de Raad vast dat noch de Terugkeerrichtlijn, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan het opleggen van een inreisverbod worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Terugkeerrichtlijn.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de voormelde richtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd,

aangezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er nog op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De stukken van het administratief dossier leren dat verzoeker in het kader van de terugkeerprocedure op 27 maart 2021 werd gehoord, dit in het bijzijn van een tolk Albanees. Verzoeker verklaarde sinds ongeveer drie maanden in België te verblijven en dit omdat hij hier werk had gevonden. Hij gaf economische redenen op als reden waarom hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Hij verklaarde geen ziekte te hebben die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker stelde vervolgens – op de vraag of hij een partner in een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België en zo ja, wie – dat hij hier geen kinderen heeft, maar dat hij sinds twee maanden wel een relatie heeft “*die normaal serieus is*”. Op de vraag of hij nog familie heeft in België, antwoordde hij dat hij hier neven en nichten heeft. Hij verklaarde ten slotte dat zijn moeder nog in het herkomstland verblijft. Hij ondertekende het formulier hoorrecht.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij niet in staat werd gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt duidelijk te maken en niet werkelijk werd gepeild naar elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoeker werd immers nadrukkelijk gevraagd naar de verblijfsduur en de redenen van zijn verblijf, naar de reden(en) waarom hij niet terugkeerde naar het land van herkomst, naar gezondheidsproblemen en naar een gezins- of familieleven. Nergens blijkt ook uit dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om verdere verklaringen omtrent zijn gezinsleven af te leggen, of dat hem dit werd verhinderd. Het enkele gegeven dat hij achteraf nog bijkomende verklaringen aflegt, betekent nog niet dat hij niet op nuttige wijze is gehoord of hij niet naar behoren en werkelijk reeds zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten tijdens het horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad ook op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nog bijkomende verklaringen had kunnen afleggen die de inhoud van de beslissing of het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. De bijkomende verklaringen inzake het beweerd gezinsleven zijn niet van aard dat hiermee alsnog een beschermenswaardig gezins- of familieleven in België of op het Schengengrondgebied kan worden aangetoond.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het trouwens volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.9. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat er sprake is van een onbevoegdheid tot het nemen van de bestreden beslissing, wordt dit nergens verduidelijkt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.3.10. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS